

ХВАЛИ КОБИЛУ, АЛЕ Й ТРАКТОРА НЕ ГАНЬ

Іван Волосяк (на фото) із Бокійми за свої тридцять вісім літ і весен устиг зробити на землі чимало. Хліборобська жилка і потяг до техніки після

школи привели у Мирогощанський радгосп-технікум. Але після його закінчення влаштуватися на роботу за спеціальністю у своєму селі не вдалося, тож із дипломом не носився, а працевлаштувався трактористом у колгоспі. На жаль, господарство поволі зробило крен до занепаду, тож молодий фахівець перебрався у хлібоприймальне підприємство на Діброву, де років зо п'ять крутив «баранку» колісного трактора.

Але і там виробничі процеси згорнулися, тож Іван Волосяк опинився на обліку у районному центрі зайнятості. Однак перспективи безробітного не тішили. Треба було шукати вихід із гострого життєвого кута. І бокіймівець робить відчайдушний крок – реєструється підприємцем. А суть його бізнесового пошуку полягає в тому, що він вирішив надавати сільськогосподарські послуги конем, вірніше, кобилою. Дехто з іронією оцінював такий крок односельця. Мовляв, декотрі господарі із парєю вороних поволі газдують, але із підприємництвом не поспішають, а тут із кобилою взявся розвивати бізнес.

Взагалі то Іван Йосипович і сам розумів, що у тому бізнесі більше формалізму, ніж життєвої логіки, але на той час так склалися життєві обставини. І кобила на ім'я Приторожня стала у Бокіймі разом зі своїм господарем об'єктом підприємницьких стосунків. А назвали її так, бо з'явилася на світ по дорозі із Війниці у Бокійму. А батько Івана Йосиповича – Йосип Іванович згодом подарував її внуку Андрію. Відтак батько зі згоди свого сина дав кобилі підприємницькі перспективи.

Звісно, Приторожня гір не вернула. Але, скажімо, заборонувати город, щось підвезти-привезти могла без особливих зусиль. Власне, на таких роботах її використовували. Але якби господар розраховував на прибутки лише від неї, то, мабуть, без штанив залишився і без скибки хліба. Тому розумів, що Приторожня – лишень юридична зачіпка для підприємництва, а який-небудь гріш треба заробляти іншим шляхом.

Відтак Іван Волосяк разом із дружиною Ларисою Тимофіївною придбали трактор МТЗ-80. Скільки біля нього чаклував хазяїн? – знають лише хатні та ще хіба Всевишній. Але від золотих рук бокіймівського механіка трактор «заговорив», а невдовзі із сільськогосподарським реманентом техніка закружляла на паях, які молодий газдам подарував дідусь Микола Рудий. Його уже немає на білому світі, а трудовий доважок для сім'ї внука відгранює блиском невтомної дідусевої звитяги.

Та й із трактором на Івана Волосяка дивіденди рясним дощем не поспалися. Аби прогледувати сім'ю, у якій сімнадцятилітній Андрій та п'ятнадцятирічна Інна, довелося вирушати у заробітчанські мандри в Росію, де до сьомого поту гнув спину на будівельних роботах. Та й нині вдома буває лише у вихідні, бо на Волинь пролягла заробітчанська путь. Ось таке воно підприємництво...

А Приторожню нині переважно опікується син Андрій. Десь і якусь копійчину заробить. А якщо виникає невідкладна об'ємна робота, то кобилою підпрягають із дідусевим конем – Йосип Іванович любить вороних.

- Якщо нормально господарювати, - розмірковує Іван Волосяк, - то кінь годиться хіба що для розваги. Тепер хазяї поволі збувають коней, купляють трактори...

- А за такої цінової політики, як тепер, - додає дружина Лариса Тимофіївна, - коли один літр солярки уже наближається до п'ятигривневого рубежу, то і з трактором не розженешся...

Волосяки у тій ціновій арифметиці орієнтуються, як риба у воді. Множать, ділять, додають і віднімають. І як не крути – ніде не видно просвітку для селянина, за яку би виділилися світлі перспективи. А з кобилою до процітання – як «Запорожцю» до «Мерседеса». Втім, поки що і з Приторожнюю у Волосяків і каша з молоком, і хліб із маслом. І не втямиш: чи то кобила з підприємницькою лейбою така хлібосольна, чи то руки у господарів всюдисущі і роботящі...

Віталій ТАРАСЮК.